

Anděl temnoty

Jmenovala jsem se Taka May. Byla jsem studentkou na střední umělecké škole v Tokiu. Moje rodina bydlí v Karakura Town a já za ní každý týden jezdila. Je to už mnoho let, co jsem zjistila, že můžu vidět mrtvé lidi. Když jsem byla maličká, tak jsem často viděla jen jakési nejasné stíny a siluety. Postupem času stíny dostaly tvar, hloubku a tváře. To bylo to nejhorší, ty tváře. Pověštinou prázdné pohledy nikam, nebo rozlícené a smutné tváře. Možná proto jsem, jakmile to bylo možné, odešla z Karakury. Připomínala mi až moc město duchů.

Jeden týden nikdy nezapomenu. Zrovna jsme měli prázdniny a já jsem se konečně odhodlala je strávit s rodinou. Bylo mi tehdy 18 let. Navštěvovala jsem třetí ročník prestižní umělecké školy a byla jsem jednou z nejnadanějších žákyň, jak říkali učitelé. Ale já jsem dělala to, co jsem milovala ze všeho nejvíce. Kreslila a malovala.

Ten den byl první, co jsem přijela z Tokia. Pamatuji si na sluneční paprsky, které si našli cestu skrz listí stromů na hlavní třídě. Zrovna jsem se koukala po obchodu s uměleckými pomůckami. Najednou mě zamrazilo. Rozhlédla jsem se, abych sama sebe bláhově přesvědčila, že se nic neděje. Zrovna v tu chvíli na mě padl jakýsi stín. Vzhledla jsem.

Byl to podivný tvor s bílou maskou s vyceněnými zuby. Hrozně jsem se lekla a chtěla začít křičet. Pak jsem si ale uvědomila, že lidé kolem mě jsou podivně klidní. *Copak oni tu zrůdu nevidí?* Tohle byla má myšlenka v tu chvíli. Pak jsem si to uvědomila. To něco na obloze je mrtvé. Vidím to jen já!

Hrozně jsem se polekala. *Jak může něco takového existovat? Kde se to tu vzalo? Bylo to tu už kdysi? Jak to že jsem si toho nikdy nevšimla?* Myslí my vířily otázky.

Jak jsem tam tak stála ztuhlá děsem, objevila se postava v černé. V ruce neznámý třimal obrovský meč, který se tvarem nejvíc podobal noži. Neměl záštitu a v dohledu nebyla žádná pochva, jak se vidá u každého jiného meče. Byl to impozantní pohled. S jakou lehkostí se rozmáchl tím obřím mečem a jedinou ranou srazil příšeru. Teprve tehdy jsem si všimla, že je to mladík, nejspíš mladší jak já, se zářivě zrzavými vlasy a podmračeným výrazem.

Ale i přes to... všimla jsem si jeho očí. Ty dva hnědé body mě přitahovali svou hloubkou. Nebyla v nich zoba, vztek, podráždění, žádná negativní emoce, ale ani štěstí, radost. V jeho očích jsem viděla pouze nekonečný smutek. Možná jsem si to nalhávala, byla mezi námi obrovská propast a on byl skoro nekonečně daleko. Však přesto... měla jsem pocit, že ho něco tíží, nějaké břemeno a obrovský smutek. Pak zmizel.

Po dobu prázdnin jsem bloudila ulicemi Karakury a hledala tajemného mladíka. Několikrát jsem zahlédla chlapce, o něco mladšího než já, se zářivě zrzavými vlasy, ale ten měl na tváři masku falešné veselosti a byl neustále obklopen přáteli. Párkrát jsem i zahlédla toho neznámého se svým obřím mečem na zádech. Z obou těch skoro mužů jsem cítila podivný smutek. Obklopoval je jako neviditelná bariéra, která mi zabraňovala se jen přiblížit.

Jednou jsem dokonce zahlédla, kde ten živý mladík bydlí. Byla to rodinná klinika rodiny Kurosaky. V okolí si jich velmi považovali, dokonce i moje rodina o nich mluvila jen v tom nejlepším.

V té době jsem začala malovat tvář neznámého. Nikomu jsem tyto obrazy neukázala. Byl na nich zobrazován jako nekonečně smutný anděl s černými křídly. Sama jsem o něm referovala jako o Anděly temnoty. Připadalo mi to vhodné.

Jeden z nejhezčích obrazů byl ten, na kterém stál s křídly polámanými, zakrvácený se zlomeným mečem, v roztrhaných šatech s pohaslou svatozáří. Stojí zády, ale jako by, se ohlíží na lidi za sebou a na tváři má úsměv. Vlasy mu trochu stíní oči, ale jde vidět, jak mu po tváři stéká jediná slza. Dokonce jsem si k tomu vymyslela i příběh:

Anděl temnoty a jeho přátelé bojovali bitvu proti velkému zlu. Nepřátelé se hrnuli odevšad. Nikdo neušel zranění. Nejvíc bojoval Anděl temnoty. Tělo měl zmrzačené, ruce se mu už třásli vyčerpáním, ale nepřestával bojovat, za své přátelé, za svou rodinu, dokonce i za ty které neznal. Bojoval celou svou duší.

Ale to nestačilo. Nepřátele bylo mnoho a spojenci umdlévají. Anděl se rozhlédl. U srdce ho zabolelo, když viděl to utrpení. Rozhodl se. Uchopil svůj meč oběma rukama. Soustředil veškerou svou sílu, vůli žít a odhodlaní všechny a všechno chránit v jeho čepeli.

Pak uvolnil tu obrovskou sílu v jediném máchnutí meče, ten se tím napětím zlomil ve dvě. Všechny nepřátele smetla obří vlna energie, ale vybralo si to daň. Chlapec stál před svými spolubojovníky. Křídla rozlámaná, s velkou ztrátou krve, bez síly a konečně jeho svatozář začala blednout. Bledla, ztrácela se a chladla.

Chlapec se naposledy podíval za sebe. Na tváři měl úsměv a rty mu formovaly poslední sbohem. Nakonec padl k zemi a jeho tělo chladlo. Nikdo nemohl nic dělat. Ochránil je za cenu vlastního života.

Jsem bláhová, to vím. Ten chlapec není anděl. Nemá křídla a ani svatozář. Zidealizovala jsem si neznámého člověka. Možná proto že jsem umělkyně, nebo jsem chtěla, aby někdo takový existoval. Nevím.

Přišel odjezd do školy. Vzala jsem si všechna svoje plátna. Doufala jsem, že je někde zavřu a na tajemného mladíka zapomenou. Nestalo se tak. Moje učitelka viděla, co jsem vytvořila. Chtěla znát, kdo je ten chlapec na obrazech. Já jsem jen zavrtěla hlavou a řekla jsem jí, že se mi o něm jen zdálo a nevím, kdo to je. Nevěřila tomu. Otočila se k obrazům a začala k nim mluvit:

„Máš tak smutný výraz. Jsi jako někdo kdo viděl peklo a vrátil se z něj. I když to vypadá jako by ses celou dobu mračil a zlobil se na celý svět, tvé oči vypovídají o něčem jiném. Je to, jako by na tvých ramenou byla váha celého světa. Škoda, že tě nemůžu poznat osobně,“ mluvila k obrazům, až došla k tomu, kde se usmívá. Zrazila se a já s napětím sledovala její reakci. Dlouhou dobu byla zticha.

„To je nádherný obraz,“ vydechla nakonec a vztáhla k němu ruku. Dotkla se plátna. Rukama zkoumala každý detail, jako by si chtěla vyrýt do paměti scénu, kde se Anděl usmívá. Nakonec se na mě podívala a jen se usmála. Potřásla hlavou.

„Máš velký talent, May, ani nevíš jak moc velký. Jednoho dne budeš slavná,“ pronesla na svém odchodu. To byl náš poslední rozhovor.

Ten týden jsem jela domů za rodinou. Bylo nádherné počasí, tak jsem si vyšla do přírody. Vzala jsem si sebou jedno plátno a své náčiní. V jednom parčíku jsem se zastavila. Bylo tam krásně. Rozdělala jsem si barvy. Opět jsem začala malovat Anděla. Seděl na stromě, pohled měl upřený v dál a jeho meč byl vidět zabodnutý do stromu pod větví, na které seděl. Hodně jsem si vyhrála se světlem a stínem.

Když už jsem byla skoro hotová, objevila se najednou jedna z těch maskovaných příšer. Tak blízko jsem žádné doposud nestála. Tyčila se nad mým plátnem a já nevěděla, co mám dělat. Začala jsem pomalu couvat. Příšera přeskočila můj stojan a ocitla se těsně před mým obličejem. Zaječela jsem a rozeběhla se. Slepě jsem utíkala. Strach mi bušil ve spáncích. Najednou jsem ucítila nekonečnou bolest na hrudi. Příšera stála přede mnou a jeden z jejích spárů zabořila do mého srdce. Chvilku jsem byla zamrzlá strachem, nechtěla jsem se podívat na to obrovské množství krve, co mi určitě tryská z těla. Ale...

Pohlédla jsem dolů. Zrazilo mě, že příšera už nemá svůj pařát v mém srdci a taky absence obrovské díry v hrudníku. Namísto toho mi z hrudi trčel jakýsi řetěz. Sledovala jsem kam, až vede. Tam několik metrů od místa kde jsem stála, leželo tělo bez známek života. Rozhlédla jsem se, kde je monstrum, ale to nebylo k vidění, tak jsem se opatrně rozeběhla k té osobě. Jakmile jsem se k ní posadila, zjistila jsem, že jsem to já!

Cosí na mě vrhlo stín. Byla to ta příšera s dokořán otevřenými čelistmi. Opět jsem se rozeběhla, ale monstrum se jen zachechtalo a stouplu na řetěz. Já jsem padla k zemi. Mohla jsem jen v tichém děsu sledovat, jak se pomalu přibližuje a nestvůrně dlouhým jazykem si přejezdí po pyscích.

Došlo to až ke mně a tělem mi projela neuvěřitelná bolest, jak mi to zabořilo své drápy do boku. Teprve nyní jsem viděla svou krev odkapávající z drápů nestvůry.

„Necháš ji být, zrúdo?“ ozval se najednou silný hlas. Příšera se ani nestačila otočit a zmizela, když jí projel obří meč. Ve slunečním světle tam stál on. Anděl temnoty. Na jeho tváři byl vyděšený výraz. Rychle ke mně přiklekl a podepřel mi hlavu. Zkušeným okem zkoumal mojí ránu. Poprvé jsem si jej mohla prohlédnout zblízka. Měla jsem pravdu, v očích měl smutek, i když teď s příměsí strachu.

„Zatraceně, neboj, nic se ti nestane. Ten Hollow tě poranil, ale bude to v pohodě. Vrátime tě do těla,“ slyšela jsem ho říkat. Smutně jsem se usmála a zavrtěla hlavou. Ukázala jsem na prasklý řetěz.

„Ne, nebude. Nemusíš mi lhát,“ vypravila jsem ze sebe těžce. Můj dech se krátil. „Prosím, řekni mi své jméno, Anděli temnoty,“ zašeptala jsem a dotkla se rukou jeho tváře. Zamračil se.

„Kurosaki Ichigo. Kdo jsi ty? A odkud mě znáš? Jak si mi to vůbec řekla?“ vysypal ze sebe několik otázek najednou a já se jen pobaveně usmála přes bolest.

„Jsem Taka.... Taka May,“ vypravila jsem ze sebe. Mluvení šlo už hůř. „Jsem malířka, jednou jsem ... tě viděla... Kurosaki-san. Mám pro tebe ještě jednu prosbu. Zanes mě k mému plátnu, je tam mezi stromy a potom, prosím, vezmi si všechny moje plátna s Andělem temnoty, byla bych ráda, kdybys je měl,“ můj hlas byl už jen šepot a on se musel nahnout, aby mě slyšel. Netušil co jsem myslela, ale k mému plátnu mě přeci jen donesl. Naposledy jsem se na něj podívala a hlava mi klesla. Na čele jsem ucítila tlak a všechno zmizelo.

To byl příběh mého života, a jak do něj zasáhl jeden zrzavý chlapec.

Dívka na nároží dovyprávěla. Děti z Rukongaie se rozutekli a každý si přál aspoň jednou potkat mladého Shinigamiho jako místní malířka. Ta se za nimi jen usmála. Vešla do malého domku, co dostala. Přešla ke svému poslednímu dílu.

Je na něm chlapec se zrzavými vlasy v bílé uniformě kapitána, jak stojí na okraji útesu, za ním stoupá slunko k obloze a všude je klid a mír. Na jeho tváři je výraz nekonečného klidu a míru.